

กวีกระวาด

รชา พรหมวงศ์

ชนชั้นแห่งความเศร้า

ในวาระซ่อนเร้นรอบตัวเรา
เหลื่อมซ้อนความเศร้าไม่เท่ากัน
เปลี่ยนถ่ายความหมายไม่เคยหยุด
หม่นวนคนละฝันต่างฝันเพียง
มือที่มองไม่เห็นย่อมไม่เห็น
มือที่ซอกใจที่ซำจิงโรยรา
ความจริงถูกแรงเงาให้เท่าเทียม
ถูกแบ่งชั้นชั้นชนบนความกลัว
คนที่มองไม่เห็นไม่ถูกเห็น
ยังเป็นคนทั้งตัวทั่วทั้งใจ

บนชั้นกลางในบางความรู้สึก
เหลื่อมซ้อนความเศร้าไม่เท่าเทียม
เป็นได้แค่ชนชั้นแห่งความเศร้า
เปล่าเปลือ่งในเฟื่องฝันอันลวงตา

ความจริงเกินคาดเดากว่าความฝัน
ในสุขทุกข์คนละชั้นใจกลางเมือง
อธิบายคนละชุดคนละเรื่อง
เสรีภาพจึงเปล่าเปลือ่งไร้ราคา
คอยจัดวางและขีดเส้นเป็นคุณค่า
เมื่อความหมายถูกพร่าให้หม่นมัว
ศีลธรรมจึงอึมครึมทั้งดีชั่ว
กลายเป็นคนไม่เต็มตัวเพราะมือใคร
พร่าเลื่อนมาเลื่อนเป็นชนชั้นไหน
แม้เสรีมอดไหม้จนกรอบเกรียม

แต่เดิมน้ำในส่วนลึกไม่เต็มเปี่ยม
จึงจำทนในจนเจียมอย่างชินชา
ในวาระรอบตัวเราประหนึ่งว่า
ในสุขทุกข์เปล่งหน้าใจกลางเมือง